

מבית

שבועון קבוצת יבנה

י"ג בטבת תשע"ט

(21.12.18)

תמונות אלו מציג עשרה בטבת בחברת הנעורים, שעסק בציון 80 שנה לליל הבדולה וסיפורם של ילדי הקינדרטרנספורט. את המיצג הכינו ילדי כיתות ז'-ט' בכישרון רב, תוך תהליך משמעותי של למידה וביצוע.

שבת פר' ויחי

צאת השבת-17:21

כניסת השבת - 16:18

1332

ליל שבת

הדלקת נרות	16:18
מנחה, קבלת שבת, תפילת ערבית ושיעורו של מרדכי (גוגל) בר-דרומא	רבע שעה לאחר הדלי"ג
שבת	
דף יומי בבית המדרש	07:00
תפילת שחרית / אחרי התפילה יתקיים שיעורו של נח חיות	08:00
תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת	09:30
תהילים לנשים - בבית המדרש	13:00
תפילת מנחה גדולה	13:00
שיעור בספר תהילים בבית משפ' נח חיות	13:20
תפילת מנחה קטנה בבית הכנסת / לאחר התפילה שיעור " צורבא מרבנן "	שעת הדלי"ג
צאת השבת	17:21
אסיפת חברים (על סדר היום: תקציב 2019)	21:00

13:30 – הבית האדום פתוח למבקרים למשך שעה
13:00 – משק הילדים פתוח למבקרים למשך שעה

מזל טוב!

למרדכי ומרים בר דרומא, ליגאל וחני רגב לבר המצווה של הנכד **להב**,
בנם של **צופית ויריב בר**.

זמני תפילות

מנחה – לימוד-ערבית בבית הכנסת בשעה 16:40

מנחה-ערבית בשכונה הצפונית בשעה 16:35

בשכונה הדרומית – מנחה – 16:30, ערבית – 20:15

זמן הנחת תפילין בשבוע הקרוב – החל מ-05.40.

כמה יפה היא סגירת המעגל / הן לוי

ובירך את אפרים **בימינו** ואת מנשה הצעיר **בשמאלו**. ולמורת רוחו של יוסף הפטיר "יִדְעֵתִי בְּנֵי יִדְעֵתִי--גַם-הוּא יִהְיֶה-לְעַם, וְגַם-הוּא יִגְדֹל; וְאוֹלָם, אֲחִיו הַקָּטָן יִגְדֹל מִמֶּנּוּ, וְזָרְעוֹ, יִהְיֶה מְלֵא-הַגּוֹיִם".

כמה עוצמה גלומה במשפט האחרון של יעקב. כמה עצב, השלמה, עקבות של סיפור חיים שלם, חכמת אדם זקן מרוכזת במשפט אחד. עוצמה המגיעה מההקשבה ליעקב הצעיר בקולו של יעקב הנוטה למות. יעקב מסביר לבנו יוסף את הסיבה להעברת הבכורה לצעיר בניו ובעצם מסביר לו, וגם לנו הקוראים, את נסיבות סיפור חייו ואת הסיבה לרמייה שנאלץ לנקוט בה כלפי אביו.

הידיים ידי יעקב (הבוגר) אך הקול קול יעקב (הצעיר).

שבת שלום

פרשת ויחי מתארת תמונה של יעקב הנפרד מבניו לפני מותו. פרשה כל כך פשוטה מבחינה עלילתית ועם זאת פרשה מורכבת ועמוסה בפרטים ותיאורים. נקודה אחת מתוכה מהווה סגירת מעגל ומאירה את היופי בסיפור המקראי.

יעקב רימה את אביו. בקרב על ברכתו של יצחק העיוור הוא הצליח לזכות בברכת הבכורה על ידי התחזות לעשו, כל זאת בפרשת תולדות. בנו יוסף, כאשר הביא את בניו לברכה לפני מותו של אביו, קיבל את הסיבוב השני של אותו היפוך הבכורה. כאשר עיני ישראל כבדו מזקן, הגיש לו יוסף את שני בניו לברכה. את מנשה הבכור הגיש לימינו של יעקב ואת אפרים הצעיר לשמאלו במטרה שהבכור יקבל את הברכה. יעקב, למרות זקנתו וחוסר היכולת לראות, שיכל את ידיו,

מלווה מלכה – בבית סביון

במוצ"ש הקרובה (פר' ויחי) נקיים בבית סביון לאחר ההבדלה ניגון "מלווה מלכה".

בתוכנית: שירים וניגונים במשך כחצי שעה, בהובלת שמעון בזק.

נשמח לראותכם!

הן ליבר-ו. דת.

עשרה בטבת תשע"ט / שמשון

הדברים שנאמרו בטקס עשרה בטבת שהתקיים ליד אנדרטת הזיכרון בבית העלמין

"ליל הבדולח" היה **קרב ההצלה** של אימא שלי, **רבקה ז"ל**, נערה, רק בת 15. על רקע זוועות ליל הבדולח, נאותה ממשלת אנגליה לקבל לשטחה 10,000 ילדים יהודים, שהיו תחת איום מכונת ההשמדה הנאצית. משפחתה של אמי הצטוותה לעזוב במהירות את גרמניה ולחזור לפולין, ארץ מוצאה. המשפחה עלתה על הרכבת בדרכה לפולין ועצרה לחניית ביניים בברלין. "גברת פינק" אמר הפקיד במשרד ההגירה: "אם את מסכימה יש לנו עוד **פּרָמִיט** אחד, אישור מעבר, לרכבת שיוצאת לאנגליה". ההורים של אמי, שחשו בסכנה ההולכת וקרבה, כך היא סיפרה, היו נחושים להציל אותה. הם לא חשבו פעמיים, לא הזילו דמעה. הם נתנו לבתם, אמי, נשיקה על הלחי ואת הסיכוי לחיות.

תארו לכם את התמונה: אמי על הרציף, מנופפת לשלום להוריה העולים על הרכבת לפולין, מאמינה בכל ליבה שייפגשו בקרוב. היא לא ראתה אותם יותר. מבטיהם לא נפגשו. אימא שלי עלתה על הרכבת לאנגליה, לבדה, ללא שפה, בדרכה לארץ זרה, לא נודעת. המשפחה נקרעה לגזרים. אמי, אחיה ואחותה שרדו. הוריה ואחיה הקטן, משה, נספו.

יום אחד בשנה אנחנו ניצבים כאן, ליד האנדרטה, מצבת זיכרון לקורבנות השואה. אותיות שחורות על קיר לבן, שמות. שמות הורים ובני משפחה. פניהם היו לעתיד, אך המציאות והאויב האכזר הרסו להם הכל. חייהם נגדעו, אבדו ואינם.

השנה אנחנו מציינים 80 שנה לליל הבדולח. הלילה החשוך ומטיל האימה שבו, בין 9 ל-10 בנובמבר 1938, נערך פוגרום ביהודים, בבתיהם, ובמוסדותיהם ברחבי גרמניה הנאצית ובאוסטריה. רכוש היהודים נופץ, נשבר לרסיסים והועלה באש.

הייתה זו עליית מדרגה וציון דרך בפעילות האנטישמית באותן המדינות. מעבר חד מאפְּלִיָּה חוקית וגזרות, לאלימות קשה וגלויה, ספונטנית כביכול, שהופנתה ללא הבחנה כלפי הציבור היהודי ורכושו. הייתה זו מתקפה מרוכזת של שנאה, הרס ורצח שנמשכה כל הלילה באין מפריע ונפסקה רק בעלות השחר. או אז התגלו ממדי ההרס המחרידים. באותו הלילה הותר הרסן ונסללה הדרך להשמדת יהודי אירופה.

מתוך המיצג של חברת הנעורים

אבי, לאחר כל מה שעבר - בחר בחיים, לא סיפר דבר. הוא אחז בנר הזיכרון אך נצר אותו בלבבו פנימה.

הוא לא סיפר, אך הוא ניגן. ניגן על כינורו ניגון יהודי מתמשך, ניגון של תקווה, ניגון של עוצמה יהודית.

מוטלת עלינו האחריות להגיע לכאן בכל שנה, לעמוד, לעצום את העיניים, להיות רגע בשקט ולהרהר באותם שישה מיליון יהודים שהושמדו רק בגלל היותם יהודים. חובה עלינו ועל הדורות הבאים לְשַׁמֵּר את הזיכרון. כמו שהורינו נשאו אותו בכל יום ויום, כך חובה גם עלינו לצרוב את הזיכרון, לחקוק אותו על לוח ליבנו. גם אחרי 80 שנה עדיין יש כאלה השואפים להשמיד אותנו, זאת התוכנית שלהם. אלה מבקשים לנפץ את החלום שהתגשם פה בארץ חמדת אבות.

הזיכרון טבוע בתוכנו, בליבנו יישאר לעד.

תנ.צ.ב.ה

לנו בבית, אימא לא סיפרה הרבה. אימא שלי ניצחה. ניצחה בזכות רוחה האיתנה ובזכות הכרת הטוב, גם כאשר הילכה בְּגֵיא צְלָמֹת.

עומד אני כאן לפניכם, ליד עמוד הזיכרון של האנדרטה, ליד מצבת השמות. זה המקום שבו עמד אבי, **יוסף ז"ל**, ביום חנוכתה של האנדרטה.

כל משפחתו של אבי נספתה בשואה.

הוא עבר חמישה מחנות ומסע מוות שלא רבים שרדו. הוא היה באושוויץ, היה בדכאו, שרד את מילדרוף. כאשר החיילים האמריקנים שיחררו אותו, הוא עמד מולם כעלה נידף ברוח במשקל 36 ק"ג, צל אדם. הוא שרד, כך סיפר, בזכות הנחישות והאמונה בה'.

אבא שלי היה בין יוזמי הקמת האנדרטה הזו. הוא עבר מבית לבית, עם הקלסר האדום, ישב עם המשפחות, הכיל את הקושי וקיבץ את שמות היקירים שהחברים ביקשו להנצית, והם חקוקים כאן על לוח האבן - לעד. רבים מאותם חברים כבר אינם בחיים, הם טמונים כאן, בבית העלמין. הם ניצלו מהשואה בעור שיניהם, קמו מתוך האפלה, מתוך השבר והצער, הקימו משפחות לתפארת ולקחו חלק בבניית ביתו של העם היהודי בארצו.

"לי עוד היה מזל מיוחד" / דינה ספראי

סיפורה של נערה מטרנספורט הילדים - מתוך ראיון מוקלט עם רבקה גוטליב ז"ל

80 שנים אחרי, גרמניה תשלם פיצויים לניצולי הקינדר-טרנספורט, ידיעה זו מתפרסמת בחדשות, בצירוף מקרים מפתיע, יום לפני עשרה בטבת. מיד עולות בי דמויות של שלוש נשים בקיבוץ, שהועברו מגרמניה לאנגליה במסגרת "הקינדר-טרנספורט" ("משלוח ילדים"), שם הצטרפו לתנועת הנוער החלוצית דתית - בח"ד, והיו חלק מגרעין של יוצאי הקינדר-טרנספורט שהיה מיועד לקיבוץ הדתי, והתחנה הראשונה שלו היתה קבוצת יבנה. רוב חברי הגרעין הגיעו לקיבוץ לביא והיו בין מייסדיו. ביבנה נשארו שלוש נשים שמצאו כאן אהבה, ובנו את ביתן: **אסתר פרידברג** (אמא של **יאגל רגב**), **רחל הישראלי ורבקה גוטליב**.

אני מביאה בעיבוד קל מאוד את סיפורה האישי של רבקה, כפי שסופר **להדסה בוכאסטר** בראיון אישי בארכיון. ההקלטה המקורית הושמעה ברקע של המיצג המרשים שהכינו ילדי חטיבת הביניים, שבחרו גם הם את טרנספורט הילדים כנושא מרכזי למיצג.

הסיפור של רבקה מתחיל בילדות בגרמניה, שהתנהלה באופן רגיל עד גיל 15. ואז:

"גברת פינק, אם את מסכימה, נשאר לנו עוד אישור נסיעה אחד לאנגליה, והבת שלך יכולה לעבור לשם". הוריי, בלי להסס אף רגע - היום קצת קשה לי להבין - מיד הסכימו. היו לנו ידידים טובים בברלין ויכולתי להישאר עוד חמישה ימים. הימים האחרונים היו קשים מאוד כי אני הייתי בת 15 ויכולתי להבין מה בעצם עומד לפני - פרידה מההורים. מי יודע איך הפרידה תהיה? הגיע היום. הוריי היו צריכים לעזוב את ברלין, אני ליוויתי אותם לרכבת. קשה לספר על הפרידה כי התחלתי מאוד מאוד לבכות, והוריי היו כל כך חזקים. אני לא זוכרת שראיתי את אמא בוכה או את אבא בוכה. אני רק זוכרת שאנשים התאספו מסביבי, גויים, יהודים, וריחמו עליי. ראיתי לפניי איך שהרכבת זזה וההורים מתרחקים,

"בשנת 1938 התחילו הימים הנוראים. אבי נשלח בחודש אוקטובר לפולניה, והגסטאפו דרש מילדים ומנשים להישאר בבית. היינו ארבעה ילדים במשפחה ואני נשארתי לבד. אחי ואחותי היו בהולנד בביקור קרובים ... סיימתי מחנה הכנה לעלייה לארץ, והייתי מועמדת לעלייה, אבל האישור לא הגיע. ב-1939 אבי חזר על מנת לחסל את העסקים ולקחת את אימא ואותי לפולניה. פשוט ארזנו, ועלינו על הרכבת. פתאום עלה לאמי הרעיון שנרד בברלין, ניגש למשרד הראשי של התנועה ונשאיר את כתובתנו בפולניה, בתקווה שבכל זאת, אם הסרטיפיקט יגיע - היא תצליח להציל אותי. היא כנראה הבינה יפה מאוד לקראת מה הם הולכים והתפללה שאני אגיע עוד ארצה. הגענו למשרד. הפקיד אמר לאמא:

ואני נשאתר. כשהגיע הזמן לעבור לאנגליה, הידידים הביאו אותי לרכבת. ואיזו תמונה זאת היתה!! הורים עם תינוקות, עם ילדים קטנים בזרועות, זרקו אותם לידיים זרות על מנת להציל אותם באנגליה.

בזה הילדות בעצם נגמרה. הלב היה כבד מאוד. הגענו לאנגליה ושם חיכו לנו בתחנת ויקטוריה שתי שורות מסודרות. בשורה אחת עמדו האנשים שהיו מוכנים לאמץ ילדים, ושורה אחת של אנשי עליית הנוער. ומה שאני זוכרת, שהתארגנו מהר בתור קבוצה מהבח"ד, עם המדריכים שלנו, והביאו אותנו למחנה מעבר ב-North Wales עם אוהלים. היה קשה מאוד לילדים. אולי הייתי תמימה שלא הרגשתי כל כך קשה, כי היו עוד צעירים על ידי שרוצים את אמא ואת אבא. ואני משום מה לא בכיתי. אולי כי הייתי כבר די מבוגרת להשלים עם גורלי. בערך שנה גרנו באוהלים.

אוכל? אני כבר לא זוכרת מה שאכלנו. אחר כך העבירו אותנו למקום אחר, גם כן ב-North Wales, ארמון מפואר אבל ללא ריהוט, עם מחסור במים. התקרב הראשון בספטמבר, יום פרוץ המלחמה. בלילה העבירו בערך 1,000 ילדים, יותר צעירים ויותר מבוגרים ממני, ואני זוכרת ששכבנו על הרצפות, איפה שרק היה מקום. הארמון היה ענק אבל בלי כסאות ובלי שולחנות. כך התחלנו לחיות ולהתארגן (ארגנו אותנו, יותר נכון). מים לא היו, והתוצאה היתה: שלשולים. המזון לא מכון ולא נכון, ולא היה לחם חופשי. ממשיכים לחיות. היו מדריכים

מאוד טובים ונחמדים. ככה עברו, נדמה לי, שנה וחצי, שנתיים. אחר כך, מ"מועצת הפליטים" הציעו להעביר אותנו לקולג' על יד בירמינגהם שהיה שייך לתנועת קוואקר והרשו לנו להיות שם, בתנאי שנעבוד אך ורק בחקלאות. הגענו כבר לגיל 18--19 והיינו מסוגלים לעבוד. התנאים היו נהדרים, חדרים יפים, האוכל השתפר, מים בשפע, קיבלנו יותר ביגוד, והתחלנו לחיות ולהתגבש כחברה. אני עבדתי אצל חקלאים מאוד מאוד נחמדים, אבל עבדתי מאוד קשה. אם אני רק חושבת על מרכז המזון שיש לנו פה. עבדתי בדייש, הכל ביד, והוצאנו סלק סוכר בקור אימים. לפעמים בכינו, אבל עשינו הכל ברוח טובה והתגברנו. ידענו שנבוא בערב הביתה. עבדנו שמונה שעות, החדרים היו חמים, האוכל טוב, הכל היה בסדר.

לי היה עוד מזל מיוחד. הייתי בקשר עם הוריי עד 1943, המכתבים הגיעו דרך הצלב האדום. אני באמת הייתי בין המעטים... מה שגרם לנו למצב רוח טוב היה, שידענו שאנגליה רק תהיה מקום מעבר, ובסופו של דבר נגיע לארץ - וזאת הייתה מטרתנו. בינתיים המלחמה נמשכה ולנו היה עוד מזל. כמעט שלא הרגשנו שיש מלחמה, חוץ מזה שהיינו מנותקים מהמשפחה, מההורים, אחים ואחיות. בקושי שמענו פצצה נופלת, כי באנגליה הצליחו להוציא את מי שאפשר היה מהערים הגדולות, ולשכן אותם בכפרים. ככה עברו שנים, וזה לא היה המקום האחרון שלי. אחר כך עברתי למקום קצת יותר קשה, סקסט קולג', אבל עם

ב-1948 התחילו לארגן אותנו לעלייה. הייתה עלייה ב' ועלייה ד'. משום מה החליטו שאני אעלה בעלייה ד', וחסכתי לי, אם אפשר להגיד כך, את קפריסין. קיבלתי דרכון של מישוהו אחר ועליתי עם עוד כמה חברים לאוניה. הכל התארגן כמובן בסודיות, עד כדי כך, שאני גרתי עם שתי חברות בחדר והיה אסור לנו לספר אחת לשנייה שאנחנו עולות על אותה האוניה. היה באמת מצחיק לפגוש אותן על האוניה אחר כך. נסענו דרך פריז למרסיי, במרסיי עיכבו אותנו עוד פעם שלושה חודשים, במחנות. אבל ידענו, זאת התחנה האחרונה, בסופו של דבר נעלה על האוניה. ... אחרי שלושה חודשים הגענו לארץ כתיירים. היה אסור לספר שאנחנו נוסעים ארצה כדי להישאר, אנחנו נוסעים לבקר. היה לנו ביד תאריך חזרה ... כמובן, משפחה לא קיבלה אותנו, למרות שאחי היה כבר בארץ. הוא לא ידע שאני עומדת לבוא. שלחו אותנו לאכסניה (יותר מאוחר זה היה בית חולים כרמל). היו לי קרובים בחיפה ואח בקבוצת שלוחות ברמת השרון, הסתובבתי קצת במשפחה, ואחי בינתיים הציע לי להצטרף אליו לקבוצת שלוחות. כמעט לא יצא לי להכיר את אחי. מ-1938 עד 1949 לא ראיתי אותו. נפרדנו בתור ילדים.

הייתי שלושה חודשים בקבוצת שלוחות, הסתובבתי קצת ובסופו של דבר הצטרפתי לגרעין שעלה לקבוצת יבנה. ביבנה קיבלו אותי יפה מאוד, מאוד יפה. הגרעין החליט לעלות לקיבוץ לביא, ואני לא רציתי להצטרף.

החברים שלי, ושם ממש הרגשתי שהתחילה הכשרה לקראת העלייה. היו בינינו כבר זוגות שהתחתנו. ב-1945 עוד אף אחד לא שמע מה שהתרחש. רק דרך העיתונות ידענו פחות או יותר מה שהתרחש במחנות הריכוז, ובכל מקום שהלכנו רק שמענו: "הילדים הפליטים, המסכנים האלה". זה כאב לנו, לא רצינו שירחמו עלינו. ב-1945 הגיעו הסרטיפיקטים הראשונים, אז כמובן חילקו אותם קודם בין החברים שבינתיים התחתנו. אני עוד לא הייתי נשואה, לכן המשכתי באנגליה. ב-1945, קיבלתי מכתב משוודיה, מאחותי, שהיא עברה את כל המחנות, שהיא חיה. אני נכנסתי להלם, בכיתי מהבוקר עד הלילה והמשכתי לבכות. לא הייתי מסוגלת לקום מהמיטה. הייתי בהלם ולא היה רופא במקום. אז לא ידעו שאפשר לתת כדור להרגעה. סתם אמרו לי: תשמחי לך שהיא חיה. היא נמצאת, אבל לא יכולתי להשלים עם זה. הייתי משוכנעת שאף אחד כבר לא בחיים מהמשפחה. עוד מזל היה לי, שלאט לאט הגיעו מכתבים מצרפת, מהדודים, האחים של אמא, שהם בחיים. אני הייתי כמעט היחידה שקיבלה ידיעות. מ-1943 כבר לא שמעתי מההורים, ב-1942 רק אמא כתבה והוסיפה בכל פעם רק שאבא לא נמצא בבית. הבנתי מה שיש. האמת היא שעל מחנה ריכוז לא ידענו כל כך הרבה, לא קיבלנו כל כך הרבה עיתונים, לא רצו לספר לנו, אינני יודעת. כך עברו השנים היפות והפחות יפות. כנראה הגורל שלי שיחק לי קצת.

הייתי די פעילה בתנועה באנגליה, והחברים לא הבינו למה אני לא רוצה להצטרף אתם לגרעין. אמרתי: תראו, יש לי כבר די הרבה חברים נשואים, אני לא נשואה ואני צריכה לחשוב על העתיד שלי, אני נשארת בקבוצת יבנה. הימים היו מאוד קשים ביבנה. אני באתי בדיוק כשגוש עציון נפל. מהר מאוד התחיל הפינוי ביבנה. היות והייתי רווקה, החליטו שאני אעבור לבני ברק. ביבנה מאוד מאוד פחדתי מהמלחמה, נשארה לי איזו טראומה. שוב לעבור את התלאות האלה, להיות לבד, לעמוד לבד? מצד אחד חשבתי, טוב שאני לא נשואה, טוב שאין לי אחריות של משפחה ועל ילדים. הייתה לי הרגשה שאני רוצה לברוח, אני רוצה חזרה לאחי... אבל משהו עצר אותי ואמר לי: איך את יכולה לעזוב את יבנה עכשיו? יש פה נשים נשואות עם ילדים קטנים, את חייבת לעזור. ככה באמת עברתי עם הילדים לבני ברק. את הכל עשיתי בשמחה וברצון, אל תחשבו שבכיתי או שהייתי עצובה. הטבע שלי בכלל פונה יותר לשמחה מאשר להיות עצובה. ידעתי להתגבר על מצבי הרוח. בבני ברק הייתה תקלה די רצינית. חליתי במחלה לא כל כך קלה, בדלקת פרקים, לכן הייתי צריכה לחזור לקבוצת יבנה. אבל בינתיים המצב נרגע פה. המלחמה נמשכה, המשכנו לרוץ למקלטים. אבל השכיבו אותי לשלושה חודשים, הייתי מאוד חולה, כמעט

לא יכולתי לזוז, אבל גם זה עבר, ברוך השם. היום נפטרתי מהמחלה הזאת. עברה שנה. שיחק לי המזל, הכרתי בחור בשם יוסף, התחברנו והיינו חברים מאוד טובים. בינתיים גם אחותי עלתה ארצה והתחתנה. לצערי שמעתי שאחי הצעיר ביותר, נדמה לי שהוא היה בן 8, נספה גם הוא. הבעל שלי, יוסף, גם הוא מניצולי השואה. התקשרנו. היינו חברים טובים מאוד אבל הוא אף פעם לא סיפר לי שעבר מחנה ריכוז. היו לו כל כך הרבה תחביבים ואף פעם לא היה לנו משעמם להיות ביחד. הוא אף פעם לא הזכיר, ולו במילה: איבדתי את המשפחה שלי, עברתי את זה ואת זה. אף פעם לא דיבר על זה, רק על דברים יפים. היו לנו הרבה דברים משותפים. שנינו אהבנו לשמוע מוסיקה ולנסוע לקונצרטים. שוב היה לנו מזל מיוחד, אולי גם ליוסף, שבכל זאת נשארה עוד הרבה משפחה מצד אמא. מאבא - פחות. ליוסף היו גם הרבה בני דודים. החתונה שלנו הייתה בר"ח תמוז בשנת 1949. הגענו למספר 80 בהזמנות, אז יוסף אמר: כל כך הרבה אורחים אי אפשר להזמין. איפה יהיה אוכל? איפה יושיבו אותם? התחלנו להוריד, הגענו ל-60, בהשתתפות הגרעין. באמת הייתה חתונה גדולה ושמחה, לא רק בגלל העובדה שהתחתנו, אלא גם בגלל שיש משפחה. שיהיה מישהו ללוות אותנו לחופה.

עשרה בטבת - זיכרונות / ידידה עם-שלם (נחליאל)

התפילה, ואינו ממחר לשנות את המילים העתיקות.

מגיעה עת אמירת קדיש לזכר ההרוגים. עשרות גברים נושאים את התפילה: "יתגדל ויתקדש שמייה רבא". שום מקהלה לא תדמה לקולות שממלאים את חלל בית הכנסת. כמה עצב יש בהם, געגוע לאב, לבן, לתינוק, לבעל... לכל אלה שנשרפו בשריפה הגדולה, ואפילו קבר לא הותירו. גל של התייפחות מציף את עזרת הנשים, ואני מתביישת לשאת עיניים ולהסתכל, אבל אני יודעת שאמא של חברתי, דודתה, השכנה מהבית שממול, כולן בוכות... ואני כל כך נבוכה. מעולם לא ראיתי מבוגרים בוכים. ולמה, אמא, למה זולגות הדמעות גם מעיניי?

ואתה אבא? איפה אתה באותה עת? גם אתה ביכית את מתיך? מתי התאבלת על הוריד ואחיד, שנספו בשואה? הקרעת קריעה? הישבת שבעה? כיצד נודע לך מה אירע להם? את כל סודותיך נטלת איתך במותך, ומשבגרת - הבנתי, שגם אני, כמו כולנו, ניצולת שואה.

שעת צהריים ביום עשרה בטבת, זמן תפילת מנחה. המסתובב בשביליה של קבוצת יבנה לא יראה איש. כולם מכונסים בבית הכנסת, מצעירי ילדי בית הספר היסודי ועד אחרון הוותיקים.

ובבית הכנסת - דממה, אפשר לחתוך את השתיקה שממלאה את החלל. איש אינו פוצה פה. ממתניים "דבר היום", לנאום שיקדים את התפילה. גם אני, ילדה בת 10, יושבת וממתינה. שמעתי על השואה, אך בעיקר חשתי אותה. חשתי אותה בביקורי הורים שרידי שואה, שבאו לבית הילדים לבדוק שלא אונה רע לילדיהם, חשתי אותה בביעותי הלילה של שכנתי לחדר, שלא הניחו לה לישון שינה רצופה ומתוקה, אך טרם הבנתי את גודל האסון.

לאט ובשקט, מבלי להפר את הדממה, עולה **דב רפל** לבמה לשאת את דבריו. הוא כמעט לוחש, אך הפעם כולם שומעים. אפשר לשמוע גם את האנחות החרישיות, המקדימות את הבכי. החזן יורד לפני התיבה, ופותח בתפילת "אשרי". כמה צורמות מילותיו: "אשרי העם שככה לו", האומנם? אולם עם ישראל דבק במילות

השנה תיקרא השבת היבנאית, בשבת פרשת "ווארא", **"שבת בשבט"**.

מערכת החינוך החליטה להוביל ולהנהיג מסורת בחיי הקיבוץ ולהקדיש שבת שתיקרא "שבת יבנאית". בתקופה שלפני השבת ילדי הקיבוץ יקיימו פעולות בנושא השבת ויכינו תערוכה בנושא השבת. כך ילמדו ויתחברו ליבנה דרך עשייה משותפת.

למה דווקא בשבת זו?

השנה נחגוג בחודש שבט **יום הולדת שנה** לשבט "מידב", שבט הצופים הדתיים שלנו. הנושא של השבת יהיה "על שלשה דברים העולם עומד: על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים" (פרקי אבות א-ב).

מערכת החינוך תעסוק בנושא זה

ושילובו בחיי היומיום בקיבוץ. הילדים ילמדו דרך עבודה משותפת של הצוותים, במסורות של אז והיום, בנושאים הנבחרים.

זוגון א"ב - גמילות חסדים ביבנה אז והיום.
זוגון ד"ג - תורה, כיצד באה לידי ביטוי בחיי היומיום שלנו?

זוגון ה"ו - עבודה, הלמידה תקדם הערכה וחיבור של הדור הצעיר למקימי הקיבוץ ולקיבוץ כיום, ותייצר "גאוות יחידה".

בנושאים אלו יעסקו הילדים בבתי הילדים בשבועות הקרובים, ובמהלך השבת נראה ונשמע מהם דרך מיצגים שיקימו בבתי הילדים.

את התפילה יובילו בני הנוער שלנו. בערב נקיים עונג שבת בבתי הילדים, בחברת הנעורים והלימונים, בנושא השבת. בשבת בבוקר, לאחר הקידוש - חניכי הצופים ילכו לפעולות לפי גדודים.

במוצאי שבת, בשונה מבשנה שעברה, לא תתקיים הצגה, אלא נקיים מפקד אש בהובלת השכב"ג (בני הנוער - מדריכי הצופים שלנו) ורכות השבט החדשה, **הדס גוס**.

זו הזדמנות לאחל להדס ברכת הצלחה וברוכה הבאה אלינו, לקבוצת יבנה ולשבט מידב.

אנחנו, מדריכים וילדי מערכת החינוך, מזמינים את כל חברי הקיבוץ ליטול חלק באירועי השבת ולתרום בכך להנחלת המורשת לדור הצעיר.

ניפגש בשבת היבנאית!

"ראשית חכמה-קנה חכמה" / יהודה (צ'ף) ואסתר יוסף

מהנעשה בספריית בית עקד ובספריית הקריאה

בינתיים כל קטלוג מונגש
בנפרד, וכולם יכולים
להיכנס אליהם מכל
מחשב או סמארטפון, ללא
סיסמא, ע"י הקישורים
הבאים:

לאתר ספריית בית עקד:

http://infocenters.co.il/beit_eked

לאתר ספריית הקריאה:

<http://infocenters.co.il/kylib>

כמו כן ניתן להיכנס גם דרך קהילנט.

בתחום הפיזי, ההתקדמות יותר איטית. מה

שמעכב הוא שיפוץ חדר העיון שבבית עקד,

אשר אליו אמורה לעבור

ספריית הקריאה.

ברור לנו שיהיה קשה להכיל

בחדר זה את כל הספרים, ולכן

אנו עמלים בזהירות וברגישות,

ותוך התייעצות, על דילול

ספרים בשתי הספריות. הספרים העודפים

מוצעים לציבור, ולאחר זמן מה הם

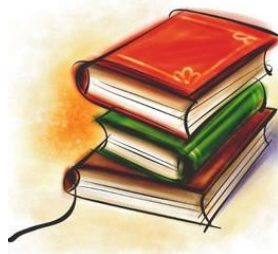
מועברים לתרומה.

בהזדמנות זו אנו שבים ומזמינים את

הציבור לבוא ולקחת מהספרים העודפים.

הם מונחים על עגלה בכניסה לספריית בית

עקד, וכן בספריית הקריאה.

שלום חברים,

מאז הדיווח האחרון הספקנו לארח
בספריית בית עקד את ישיבת מעלה הגלבו, את
את קייטנת לב בנימין, מפגשי הכנה לנסיעה
לפולין, השתלמויות מורים ועוד.

ספריית כותר

חידשנו את המנוי למאגר הספרים "כותר".
להזכירכם, ניתן להיכנס למאגר מכל מחשב
או סמארטפון, ע"י קוד משתמש וסיסמא
אישית. מי שמעוניין להצטרף לחברים רבים
שכבר נהנים משירות זה מוזמן לפנות אלי
בדוא"ל או במסרון, ואנפיק לו קוד משתמש
וסיסמא אישית.

איכותי ספרנות אט הצרכי

לאחרונה, ספריית בית עקד נפתחת

לקהל הקוראים ערב אחד בשבוע,

ביום חמישי, משעה 17:30 עד

18:30. כולם מוזמנים.

איחוז ספריות

אנו ממשיכים להתקדם בנושא. **בתחום**

הוירטואלי, יחד עם חברת "אידאה" אנו

מקדמים שידרוג בהנגשת הקטלוגים של

שתי הספריות. לאחרונה בוצע שיפור

בסינכרון בין הקטלוגים, דבר המאפשר את

תיפעולם גם מרחוק. בהמשך הדרך אמורים

שני הקטלוגים להתאחד לקטלוג אחד.

לפני סיום נספר על מבחר מהספרים החדשים שעל המדף.

כספריית בית צקד:

ובית הלל אומרים / עורך: עמית קולא –
פסקי ההלכה של רבני ורבניות "בית הלל", על סוגיות בנושאי חברה, קהילה, מדינה ומעמד האשה.

מאז ומקדם / ג'ואן פיטרס – על ה"אג'נדה הפלסטינית" והאמת ההיסטורית מאחורי ההזיות של העולם הערבי והמערבי.

מנהיגות במעגלי החיים / אביגדור קהלני –
על סוד יכולתו של המנהיג להניע אנשים לעבר מטרה נכספת, או יעד מבוקש, ולאילו כלים הוא זקוק.

שיחות על אהבה ופחד / שרון שלום - בן הקייס ובת הרב יוצאים למסע של חיפוש עצמי, תוך בירור עמוק של זהותם, ותוך התמודדות עם התנגדויות במשפחה. האם האהבה תנצח את הפחד?

מרד של תקווה / חילי טרופר
יהודה שוחט - סיפורים ישראליים מעוררי השראה. הספר נפתח בסיפורו של רועי בן טולילה.

וכן, ספרים חדשים לילדי הגיל הרך.

כספריית הקריאה:

קשורה בנפשו / ליאור אנגלמן - יצירה ספוגת תקווה, יופי וכאב, הטומנת בחובה זרע של אמת, המבקש לצמוח - במקום שבו אנו אוהבים.

הסדק / יריב ענבר – ספר מתח מרתק על סוכן מוסד בדימוס, המחליט לצאת למבצע עצמאי בשטח אויב.

הרשת של אליס / קייט קווין - רומן היסטורי עוצר נשימה, המבוסס על סיפורה האמיתי של רשת ריגול שפעלה בצרפת במלחמת העולם הראשונה.

כשהשלג יורד / ג'ון גרין, מורין ג'ונסון, לורן מירקל – שלושה סיפורי אהבה שזורים זה בזה, על רקע סופת שלגים שמגיעה במפתיע לעיירה קטנה.

דירה בפריז / גיום מוסו - מותחן על שוטרת ששוכרת דירה בפריז כדי להתבודד ולנוח, אך עקב טעות תיווך מגיע לדירה גם סופר מניו יורק כדי לכתוב בבידוד...
וכן ספרים חדשים לילדים ולנוער.
שבת שלום!

חורף טוב ורטוב - אך גם חם וחכם!!

אסתד יוסף - ספריית הקריאה

יהודה יוסף (צ'ף) - ספריית בית עקד

חנות יד 2

החנות תיפתח ביום שלישי הקרוב מ18:00-19:00

ליאורה גליק

שולחן תרבות / רחלי ויצמן

סינמה קפה – "המראה של השמש"

סרט על **תמר אריאל** ז"ל – נווטת הקרב הדתייה הראשונה בחיל האוויר הישראלי. בסתיו 2014, לאחר תקופה עמוסה של לוחמה בצוק איתן, יצאה תמר להתאוויר בטיול לנפאל. כשתמר וקבוצת ישראלים ותיירים מכל העולם הגיעו לפסגת האנפורנה, הם נקלעו לסופת שלגים בלתי צפויה ונאלצו להאבק על חייהם מול פגעי הטבע.

לאחר ההקרנה תתקיים שיחה עם בימאית הסרט - **נטע אריאל**.

ההקרנה ביום שני, ט"ז בטבת 24.12, בשעה 20:30 במשטח.

העמותה למען החבר הוותיק חבל יבנה

מרכז יום-מדרשת ח"י

יום ראשון, שיעור תנ"ך עם חנה לבל, בשעה 8:45, בנושא: ספר ירמיהו.

השבוץ

קצריט:

ביום שלישי, ב' בשבט, (8.1.19) סיור קצר בתחנת החשמל באשקלון!

ביום ראשון, ט"ו בטבת (23.12) בשעה 19:00 בבני דרום- המשך סדרת ההרצאות של רותי חבשוש- "מסע מופלא לתרבויות" והפעם, מרמורש-רומניה, שער לליבה ונשמתה של רומניה.

ביום שלישי, י"ז בטבת (25.12) מ-19:30-7:30 - טיול בהדרכת זהבה ברזילי אל קהילת הכושים העבריים בדימונה ואל המכתש הגדול.

ביום חמישי, י"ט בטבת (27.12) מהשעה 18:00 בהיכל התרבות בגבעת ושינגטון.

בתוכנית: **לילך שם טוב**, ההצגה "הגט", פאנל חשוב, כיבוד ושי לכל אשה.

בואו לתמוך במאבק כלפי אלימות נגד נשים - הרשמה באתר טיקטליין.

הסרט – "הבלתי רשמיים"

במוצש"ק, כ"א בטבת (29.12) בשעה 20:30 בהיכל התרבות בגבעת ושינגטון.

הסרט עוסק בהקמתה של מפלגת ש"ס. בתום ההקרנה, שיחה עם הבמאי **אלירן מלכה**.

מחיר כרטיס: 20 ₪, קפה ומאפה! הרשמה באתר טיקטליין.

מרפאה

אחות כוננת בשבת – אורית פרל.

בשבוע הקרוב:

שעות קבלה ד"ר אבירם דונסקי:

יום ראשון 16:45-14:30

יום שלישי 13:00-10:30

יום רביעי 15:30-14:00

יום חמישי 15:30-14:30 ו-09:00-08:00

שעות קבלה ד"ר ויקה קמינר:

יום ראשון 16:00-14:30

יום שלישי 11:00-09:30

יום חמישי 09:00-08:00

לחברים שלום,

לאור חידוד והבהרת נהלים ממשרד הבריאות והנהלת קופת חולים, מובהר שעפ"י פקודת הרוקחים חל איסור מוחלט על חלוקת תרופות ומוצרי מדף אחרים ע"י אנשי צוות שאינם אחיות, רופאים, או רוקחים. (לדוגמא: אקמול, אדוויל, נורופן, משחות החתלה ועוד). לעניין שקיות התרופות הכרוניות, תרופות מרשם קבועות עליהן רשום שמו הפרטי של המטופל, אותן ניתן לקבל במרפאה ובלוקר הפרטי בכל עת. הדברים מפורסמים בתיאום עם דבורית אדר, מנהלת הבריאות.

התראת דם באולט האיכרואיט ביום שני, כ"ט בטבת (31.12).

בר מצווה לעילאי צנחני בשבת "שירה" פרשת בשלח, י"ב-י"ג בשבט (18-19.1).

ליווי לאחר לידה / נעמי ליבר – מנהלת הגיל הרך

מערכת הגיל הרך רואה חשיבות בליווי המשפחה ובקשר איתה עוד לפני הכניסה לבית התינוקות, החל מהחזרה הביתה מבית החולים. **מירב ברלב** לקחה על עצמה להיות בקשר עם המשפחות לאחר הלידה, מטעם הגיל הרך.

חגית שמעון ממשיכה ללוות את המשפחות סביב ברית המילה – בהכנות שלפני, ובטיפול בתינוק בזמן ולאחר הברית. הורים מוזמנים להיעזר בניסיון ובידע רב השנים של חגית ולפנות אליה, אם מעוניינים בכך. מירב תתלווה אל חגית בתקופה הקרובה ובהמשך – תחליף אותה גם בליווי זה – סביב ברית המילה.

תודה גדולה לחגית על שנים של ליווי מסור ומקצועי ואיחולי הצלחה למירב.

שנזכה להרבות בשמחות!

הַמְלֵאָה הַגּוֹאֵל / אֵילֵאֵיל סַמּוֹל

"הַמְלֵאָה הַגּוֹאֵל

אוֹתִי מְכַל רַע

בְּרַךְ אֶת הַנְּעָרִים"

אֶת הַמְּלִים הָאֵלֶּה

לְמַד אוֹתִי סְבֵא

כְּשֶׁהֵייתִי קֶטְנָה

רְכוּ אֵלַי בְּמַעֲלוֹ הַלֵּב

וְאָמַר :

זוֹ טְלִית הַגְּנָה

תִּכְסֶּה עָלַי מִפְּנֵי סְכָנָה

הַמְלֵאָה הַגּוֹאֵל

זֶה הַלַּחַשׁ לִפְנֵי הַשָּׁנָה.

מֵאִז נָסַע הַזְּמַן לְמִקּוֹם אַחַר

וְסְבֵא שְׁלִי וּמַעֲלוֹ הַלֵּב

כְּבָר אֵינָם אֶתִּי יוֹתֵר

וְאֵנִי לֹא אוֹתֶה הַיְלָדָה

שִׁישָׁנָה בְּחַדְרָה לְבַדָּה

וּמַחֲשָׁה כָּל כָּךְ פְּחַדָּה

עֲכָשׁוּ תוֹרֵי לְלַמֵּד אַחֲרַיִם

לְבָרַךְ אוֹתִי וְאֶת כָּל הַנְּעָרִים

שְׂמַע יִשְׂרָאֵל

מִי שְׁלַצְדֵי מִתְכַּרְבֵּל

גַּם הוּא מְמַלְמֵל

הַמְלֵאָה הַגּוֹאֵל

וְאֵי שָׁם, בְּמִקּוֹם רְחוֹק

גַּם סְבֵא אֶתִּי מִתְפַּלֵּל.

אֵילֵאֵיל סַמּוֹל, בַּתָּה שֶׁל נַאוּוָה

סַמּוֹל בַּהֲסַפֵּד לַאֲמָה.

עַל הַשִּׁירִים - יִצְחָק מְרוֹכֵי

כְּתוּבַת הַמַּעֲרֶכֶת : bimkomon@gmail.com עַד "רְבִיעֵי בַּאַרְבַּע"